

[Holger Larsen.]

dem til at begaa Ulovligheder, paa ingen Maade; jeg er endog i det heldige Tilfælde aldrig at have holdt et eneste Møde i disse to Kommuner, ellers kunde der maaske være blevet hængende lidt af Smitten ved. Og med Hensyn til Nørretranders Kommune sagde jeg udtrykkelig, at her havde den højtærede Minister Ret, det var vist rigtigt nok, at han maatte sige nej til denne Kommune; jeg fremførte den kun som et Bevis for, at man ude i disse Landkommuner ønskede at komme til at udbetale noget mere end det, Loven tillod.

Den højtærede Indenrigsminister talte om moralske Mangler hos mig. Ja, moralske Mangler hos den, som afslører Misbrug. Det er nemlig det, jeg gør; jeg gør det ganske vist i denne Sags Tjeneste, fordi jeg mener, at disse Misbrug ikke kan blive ved at finde Sted, saa maa vi foretage saadanne Ændringer i Loven, at man kan komme til at hjælpe alle. Men man skulde næsten synes, at den højtærede Minister kendte lidt til, hvor disse Misbrug finder Sted, siden det netop skal gaa ud over mig, den uskyldige, den, der afslører, i Stedet for over dem, der begaar disse Misbrug.

Den højtærede Minister siger med Hensyn til den Kommune, hvor man yder Tilskud til en velgørende Institution, at han var ikke saa helt sikker paa, at det var ulovligt, men det var dog moralsk forkasteligt. Ja, det kan man naturligvis sige; det er uheldigt, hvis man laver Love, som man ikke kan benytte ude i Landet, saa man tvinger Kommunerne til at overveje, hvad de nu skal gøre, enten det ene eller det andet. Og naar jeg saa skal bedømme disse Overtrædelser, som begaas ude i Landet, saa er jeg lige saa lovlydig som den højtærede Indenrigsminister; jeg vil naturligvis foretrække de Fremgangsmaader, som ikke er absolut ulovlige, og vil naturligvis ogsaa i dette Tilfælde foretrække en Kommune, der siger: vi har ikke Lov til at udbetale Hjælp, men vi kan naturligvis bevilge en eller anden Forening et Beløb, og saa kan denne Forening ad denne Vej, med disse Midler, yde Hjælp. Det er dog mere tiltalende end de andre Metoder.

Maa jeg endvidere med Hensyn til den Ordning, man et Sted havde faaet med Hensyn til Hjelpekassen, gøre opmærksom paa, at ogsaa det har fundet Sted i en Kommune, hvor Venstre og de Konservative, har Flertal; jeg kender ikke Styrkeforholdet, men jeg ved, at de har Flertal. Den højtærede Minister har vel Ret, naar han siger, at de 150 Kr. maa komme til at virke ind.

Men det ændrer jo ikke i Forholdet, at man har foretaget dette, og at man har sagt til Hjelpekassen: saadan og saadan vil vi bære os ad. Men dertil kommer, at hvis den paa-gældende ikke har Indtægt i Forvejen, saa vil denne Ydelse ikke komme til at virke ret meget ind, for saa vil det fradragsfrie Beløb andrage de 150 Kr., og saa vil Hjælpen paa de 150 Kr. altsaa i Virkeligheden kun sige saa meget som et Beløb paa 75 Kr. Det vilde — det erkender jeg — Hjelpekassen kunne have sparet. Men hvad viser det saa? Det viser blot dette, at vedkommende Kommunalbestyrelse ikke er saa klog, som man burde være. Man burde sikkert i denne By have valgt Socialdemokrater ind, saa havde man faaet en bedre Fortolkning. Nu er det den højtærede Indenrigsministers egne Folk, der har foretaget Fortolkningen.

Saa vendte den højtærede Indenrigsminister sig ogsaa til min Udtalelse om Lazarus-Typen, som, det forstaar jeg godt, naturligvis irriterer og er et Ord, der vil blive hængende, indtil en Gamg denne Type er afskaffet, hvad jeg haaber, den vil blive.

Den højtærede Minister henviste til andre Lande. Ja, hvad i Alverden hjælper det os her i dette Tilfælde? Jeg kender andre Tilfælde, hvor en Sammenligning med andre Lande godt kunde finde Sted, ogsaa med en vis Berettigelse, men hvor man ikke foretager denne Sammenligning. Men hvad hjælper det de gamle, at man foretager denne Sammenligning med fremmede Lande?

Jeg synes i alt Fald, at fordi den højtærede Minister nu ikke kan lide mig og ikke kan lide de Kendsgerninger, jeg fremfører til Fordel for de gamle, i det hele ikke kan lide det Arbejde, som vi sætter ind med, saa skulde han dog holde sig fra at fremkomme med Trusler overfor de gamle og med Udtalelser om, at jeg maa endelig ikke tro, at mit Arbejde for Forbedring af de gamles Kaar skaber Sympati for dette Arbejde. Den højtærede Minister træffer ikke derigennem mig — jeg kan jo i øvrigt være lige glad med, hvad Ministeren mener —, men det er en Trusel, som i Virkeligheden er vendt imod de gamle, uden at jeg dog tror, det vil lykkes den højtærede Minister at gøre de gamle bange af den Grund.

Naar saa endelig den højtærede Minister til Slut fremkommer med en Tirade om, at jeg i moralsk Henseende er en Lazarus, ja, saa maa jeg igen beklage, at jeg ikke har faaet teologisk Uddannelse, for det vilde maaske slet ikke være noget